

Reactie Alco Energy Rotterdam n.a.v. wijzigingsvoorstellen wet Milieubeheer

Met interesse, maar tevens een zekere teleurstelling, heeft Alco Energy Rotterdam¹ kennisgenomen van het wetsvoorstel tot wijziging van de wet Milieubeheer vanwege de omzetting van Richtlijn 2018/2001 (hierna REDII) naar Nederlands recht.

Na de meer algemene opmerkingen volgen een aantal specifieke commentaren gevolgd door artikelsgewijze opmerkingen.

Algemene opmerkingen

De teleurstelling over dit wetsvoorstel (hierna: de wijziging) is met name ingegeven door het feit dat alle conventionele biobrandstoffen worden gezien als één en dezelfde. En dit terwijl studies van de Europese Commissie en de discussie inzake indirecte landveranderingseffecten (hierna: ILUC) duidelijk hebben gemaakt dat ethanol geproduceerd in Europa en gemaakt van Europese landbouwgewassen kunnen worden aangemerkt als biobrandstoffen met een (zeer) laag ILUC-risico.²

Gezien de enorme opgave waarvoor de EU en Nederland met name zich geplaatst ziet³ als het gaat om het verminderen van de CO₂-uitstoot van transport is het onbegrijpelijk dat in het wetsvoorstel geen ruimte wordt ingebouwd om, zoals de REDII toestaat (Artikel 26.1), te differentiëren tussen biobrandstoffen uit landbouwgewassen. Waarom niet toestaan dat die biobrandstoffen uit landbouwgewassen die met een ILUC-factor conform Bijlage VIII van REDII een hogere broeikasgasbesparing realiseren dan wat is vereist in Artikel 29.10 (van de REDII) te laten groeien met 1% punt boven de 2020 consumptie van conventionele biobrandstoffen in overeenstemming met Artikel 26.1 REDII?

In de toelichting op het ontwerp-Besluit wordt aangevoerd dat het Klimaatakkoord deze 1% puntverhoging uitsluit. De Nederlandse ethanolproducenten is echter nooit de kans gegeven om deel te nemen aan de mobiliteitstafel van het desbetreffende akkoord, ondanks meerdere verzoeken ter zake. De enige biobrandstoffensector die aan tafel zat was de biodieselsector. En van deze sector kan moeilijk worden verwacht dat ze de belangen van een concurrent verdedigen. Waarom biobrandstoffen uit landbouwgewassen niet mogen groeien boven de consumptie ervan in 2020 wordt nergens uitgelegd of beargumenteerd. Ook in het Klimaatakkoord niet en dat terwijl de Nederlandse wetgeving toestaat dat het aandeel ervan op dit moment 5% mag zijn.⁴

Door de productie van conventionele biobrandstoffen zonder meer af te schilderen als een keuze voor voedsel of brandstof wordt onrecht gedaan aan de realiteit. In onze sector is de productie van ethanol slechts één product; daarnaast zijn er verschillende andere (co-)producten. In het geval van AER's ethanolproductie wordt namelijk elke kg mais omgezet in gelijke delen ethanol, proteïnerijk GMO-vrij veevoeder en biogene CO₂ die CO₂ van fossiele oorsprong vervangt. Met name door het opvangen en hergebruiken van CO₂ – mooi voorbeeld van circulaire economie - wordt een zeer hoge broeikasgasbesparing t.o.v. benzine gerealiseerd. Deze besparing is in de orde van grootte van 90+%.

Naar de meest recente schatting van de Europese Commissie wordt in Europa jaarlijks 88 miljoen ton voedsel weggegooid met een geschatte waarde van 143 miljard euro.⁵ In het geval van ethanolproductie gaat niets verloren. Er is geen afval: de suikers worden omgezet in vloeibare energie en geconcentreerde GMO-vrije eiwitten doorgegeven aan de voedingssector waardoor sojameel uit Zuid-Amerika afkomstig kan worden vervangen.

Nederland heeft de grootste en meest duurzame ethanolfabriek van Europa binnen haar landsgrenzen staan waar op een optimale wijze landbouwgewassen⁶ worden ingezet voor energie, voedsel en hergebruik. Het is vreemd dat de productie van deze bio-raffinaderij niet volledig wordt ingezet voor het boeken van een direct resultaat in

¹ Alco Energy Rotterdam (AER) is onderdeel van de Alcogroup (www.alcogroup.com)

² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52019DC0225&qid=1559033163855&from=EN>

³ Volgens het meest recente overzicht van Eurostat over het aandeel hernieuwbaar in energie staat Nederland op plaats 28. <https://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/10335438/8-23012020-AP-EN.pdf/292cf2e5-8870-4525-7ad7-188864ba0c29>

⁴ Volgens de meest recente rapportage van de NEa wordt enkel ethanol ingeboekt voor de HBE conventioneel. De risico's op ongewenste landveranderingseffecten zijn dus minimaal.

⁵ <https://ec.europa.eu/food/safety/foodwasteen>

⁶ De door AER gebruikte voedselgewassen komen uitsluitend uit Europa; er worden geen in Nederland geteelde gewassen gebruikt.

de strijd om het CO₂-gehalte van fossiele brandstoffen te verlagen waardoor AER genoodzaakt is een groot deel van onze productie af te zetten buiten Nederland.

Specifieke opmerkingen

Invoering broeikasgaseenheid (BKE)

AER heeft zich altijd sterk gemaakt voor sturen op CO₂-vermindering. De Tweede Kamer heeft zich daar ook verschillende malen over uitgelaten en die wens ook vastgelegd in moties. De Regering heeft aangegeven in antwoord op die moties dat zij dit beginsel ondersteunt en ook wenste in te voeren. Het voorstel om een BKE in te voeren en de CO₂-uitstoot van fossiele brandstoffen via dit instrument te verminderen kan dan ook enkel worden toegejuicht.

Echter, de gekozen aanpak getuigt van weinig ambitie:

- Er wordt geen enkele duidelijkheid verschaft hoe dit instrument zich in de tijd gaat ontwikkelen. Er zou, bijvoorbeeld, voortbouwend op de Richtlijn Brandstofkwaliteit, een jaarlijks maar dan stijgend percentage van broeikasgasbesparing voor fossiele brandstof kunnen worden vastgelegd tot aan 2030 te beginnen bij 6% in 2020.
- Het toelaten van “beter” fossiel houdt het gebruik van fossiele brandstoffen in stand. En dat gaat volstrekt in tegen de geest van hetgeen wordt beoogd: vermindering van broeikasgasuitstoot en, impliciet, vermindering van fossiele componenten in de brandstof.
- Zoals het geval is bij biobrandstoffen zou er een hiërarchie kunnen worden gehanteerd die de brandstoffen met de hoogste broeikasgasbesparing de mogelijkheid als eerste BKEs te kunnen claimen. In het geval van de inzet van conventionele biobrandstoffen zou daarenboven vastgelegd kunnen worden in de wet dat die brandstoffen uit food/feed voor zover deze een broeikasgasbesparing van tenminste 50% realiseren, en meegewogen hebbende de ILUC factor zoals vastgelegd in Bijlage VIII van de Richtlijn 2018/2001, tenminste een aandeel BKEs mogen claimen die 1% punt ligt boven de consumptie van de food/feed biobrandstoffen in 2020. In het geval van ethanol van Nederlandse bodem ligt de broeikasgasbesparing hoger dan welke “betere” fossiele brandstof dan ook.
- Nederland moet de harde doelstelling van de “*Effort Sharing*” Verordening (2018/842) realiseren in 2030, die een duidelijk plafond stelt aan wat Nederland maximaal mag uitstoten in de niet-ETS sectoren. De opgave voor Nederland is een vermindering van 36% uitstoot t.o.v. 2005. Dat komt ongeveer overeen met een maximale uitstoot van 25 Mton CO₂. Volgens een recente studie van Navigant zal Nederland met het voorgestelde beleid daar ver overheen gaan.⁷

Uitvoeringsbepalingen

In het wetsvoorstel zijn 47 bepalingen opgenomen die verder dienen te worden uitgewerkt in een algemene maatregel van bestuur (AMvB). Dat uitvoeringsregels nodig zijn, is niet bijzonder. Maar in deze relatief beperkte wetswijziging is het aantal AMvBs wel erg hoog. Naar onze overtuiging wordt in de meest gevallen niet of onvoldoende onderbouwd waarom uitvoeringsmaatregelen nodig zijn.

Het is de vraag of dit een gewenste vorm van besturen is, in het besef dat de democratisch controle op AMvBs beperkt is en er tevens onzekerheid optreedt in de markt over welke regels nog verwacht mogen worden. Wij pleiten ervoor dat de sector zorgvuldig wordt betrokken bij alle voorgestelde uitvoeringsmaatregelen om daarmee de uitvoerbaarheid van de maatregelen maximaal te maken en administratieve lastenverzwaring tot een minimum te beperken.

Gelijke monniken, gelijke kappen

De Richtlijn hernieuwbare energie heeft als uiteindelijk doel het aandeel hernieuwbare energie in het totale energieverbruik te verhogen. Vandaar dat de Richtlijn duidelijke duurzaamheidscriteria kent voor biobrandstoffen en hernieuwbare brandstoffen alsmede voorwaarden stelt aan de inzet van elektriciteit voor o.m. transport (REDII overwegingen 83, 87, 90, 101, 126, artikelen 4, 5, 7).

V.w.b. de laatste energiedrager dient de elektriciteit hernieuwbaar te zijn om toegerekend te kunnen worden aan het behalen van de Europese doelstellingen. Ook zijn er regels geformuleerd over financiële ondersteuning

⁷ *Renewable fuels for Dutch transport towards 2030. How to achieve the mobility goals of the Climate Agreement? Navigant Consulting Inc. December 2019.*

voor elektriciteitsopwekking, meervoudige telling en, ook indien elektriciteit wordt ingezet, voor de productie van andere hernieuwbare brandstoffen (zoals van niet-biologische oorsprong).

In het wetsvoorstel is daarover helaas nauwelijks iets terug te vinden. Wellicht dat een AMvB meer duidelijkheid hierover gaat scheppen, maar op z'n minst zouden de belangrijkste randvoorwaarden v.w.b. de inzet van elektriciteit geformuleerd moeten worden in de wet.

Een aantal punten willen wij met name noemen die bepalend zijn om te kunnen spreken van een gelijke behandeling tussen de verschillende hernieuwbare energiedragers.

Staatssteun. Richtlijn 2003/96 artikel 16 bepaalt dat in het geval van steunmaatregelen voor biobrandstoffen er geen sprake mag zijn van overcompensatie. Volgens de Nederlandse wet ontstaat een dergelijke overcompensatie - en dus oneerlijke concurrentie - indien de biobrandstof wordt ingezet voor de bijmengverplichting en geproduceerd is met een subsidie (bv uit de SDE-regeling).⁸

Volgens dezelfde logica moet ook gekeken worden naar de inzet van hernieuwbare elektriciteit voor transport. Indien de opgewekte elektriciteit gesubsidieerd is, mag deze niet worden meegeteld voor het behalen van de Europese en nationale doelstellingen. Deze voorwaarde zou duidelijk gestipuleerd moeten worden in de wet.

Broeikasgasintensiteit. Een tweede element is de broeikasgasintensiteit van de ingezette hernieuwbare energie. Voor biobrandstoffen geldt dat de broeikasintensiteit moet worden berekend over de volledige levenscyclus: van de wieg tot aan het graf; van well-to-wheel (WtW).

Indien elektriciteit wordt ingeboekt voor het voldoen aan de reductieverplichting (Titel 9.8) wordt in de wet niet aangegeven wat de broeikasgasintensiteit van elektriciteit is, laat staan hoe die valt te berekenen (Artikel 9.8.3a.1e). Dit is niet enkel een omissie, maar er is tevens sprake van discriminerende behandeling van biobrandstoffen t.o.v. elektriciteit.

Door zonder verdere bepaling alle elektriciteit gebruikt in transport in te boeken als ware het enkel van hernieuwbare oorsprong is meten met twee maten. Enkel hernieuwbare elektriciteit zou geteld moeten worden waarbij er dan ook de zekerheid moet zijn dat deze elektriciteit slechts éénmaal is gebruikt.

Wellicht dat een AMvB dit kan oplossen (Artikel 9.7.4.1.1e), maar dan moet dit ook worden vermeld bij Artikel 9.8.3a.1.

Consequent. Het zou een goede zaak zijn als in deze wet wordt gedefinieerd wat wordt bedoeld met de elektriciteit die kan worden aangewend ter realisering van de Europese doelstellingen. Om enig misverstand te voorkomen ware het ook beter om in het wetsvoorstel consequent te spreken van **hernieuwbare** elektriciteit. Per slot van rekening gaat het om de omzetting van de Europese wet op het terrein van het bevorderen van hernieuwbare energie. Er mag geen twijfel ontstaan dat wanneer er sprake is van de inzet van elektriciteit deze enkel **kan** en **mag** zijn van hernieuwbare oorsprong conform de regels zoals vastgelegd in de Richtlijn (Artikelen 7 en 27).

Betrouwbaarheid van het certificeringssysteem

Naar aanleiding van fraude rondom de inzet van biodiesel op basis van afvalstromen is kennelijk de gedachte ontstaan dat de toezichthouder meet bevoegdheden moet hebben om controle uit te oefenen over de juistheid van de claims die worden gemaakt ter zake duurzaamheid.

Er is daarom een nieuw artikel ingevoegd dat die extra bevoegdheden moet regelen.

AER heeft grote zorgen omtrent hetgeen wordt voorgesteld.

⁸ „steunregeling”: een instrument, regeling of mechanisme, toegepast door een lidstaat of een groep lidstaten, die het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen bevordert door de kosten van deze energievorm te verlagen, de verkoopprijs te verhogen of het volume aangekochte energie te vergroten door een verplichting tot het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen of op een andere wijze; dit omvat, maar blijft niet beperkt tot, investeringssteun, belastingvrijstelling of -verlaging, terugbetaling van belasting, steunregelingen voor verplichting tot het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen, met inbegrip van regelingen betreffende groencertificaten, en rechtstreekse prijssteunregelingen, met inbegrip van feed-in-tarieven en degressieve of vaste premiebetalingen

Allereerst bestaat er al een bepaling in de wet die de NEa bevoegdheid geeft in te grijpen in geval van fraude (Artikel 9.7.5.4). Naar aanleiding van de recente fraudezaak genoemd hierboven zijn ook de nodige juridische stappen gezet om de fraudeurs succesvol aan te pakken. Het systeem werkt dus.

Wellicht is het argument voor de nieuwe bepalingen dat het beter is fraude te voorkomen dan deze achteraf te moeten corrigeren. Op zich is dat een juiste redenering, maar de nieuwe bepalingen moeten wel in verhouding staan tot de kans op fraude en het aantal fraudegevallen dat tot nu toe heeft plaatsgevonden (één dus). We mogen concluderen dat in 99% van de gevallen de sector opereert zoals de wet voorschrijft.

En uit dat laatste spreekt onze twee reden tot zorg.

Het huidige systeem van duurzaamheidscertificering kent al 3 niveaus: het certificeringssysteem zelve (zoals ISCC, REDCert etc.), de verificateur (zols bv Contriol Union) en dan tot slot de onafhankelijke, door de overheid geodkeurde auditeur (bv Dekra). De indruk bestaat dat de toezichthouder de 4^e trap gaat worden en het werk van verificateur en auditeur nogeens gaat overdoen. Als dat het geval zou zijn, en dat is wat wij begrijpen uit de bepalingen in Artikel 9.7.6, dan is er sprake van disproportionaliteit.

Een derde zorg die wij willen delen heeft betrekking op de bepaling in Artikel 9.7.6.2. Hierin wordt aangegeven dat via Ministeriële Regeling regels worden gesteld over de massabalans. Een dergelijke bepaling is moeilijk te verzoenen met wat Richtlijn 2018/2001 toestaat.

Immers, Artikel 30.9 van de Richtlijn bepaalt dat Lidstaten geen aanvullende maatregelen mogen nemen die een belemmering vormen voor het goed functioneren van de interne markt. Wat de massabalansmethode inhoudt is vastgelegd in de Europese wet en meer in het bijzonder in een Mededeling van de Europese Commissie uit 2010.⁹ Uit die Medeling valt af te leiden dat een Lidstaat enkel aanvullende regels ter zake massabalans mag opstellen indien er een national certificeringssysteem bestaat. Dergelijke systemen bestaan in geen enkele Lidstaat; er bestaan enkele vrijwillege systemen (zoals ISCC etc.).

De Europese wet staat naar ons gevoel geen “goldplating” toe v.w.b. massabalans. Wij pleiten er dan ook voor om deze bepaling (9.7.6.2) te schrappen.

Het instrument van de dubbel telling

AER zou er op willen aandringen het dubbeltellingsinstrument niet voor te zetten. De volgende overwegingen spelen daarbij een rol:

- Voor de biobrandstoffen uit grondstoffen van Bijlage IX deel A geldt een verplichte doelstelling (Artikel 25 Richtlijn 2018/2001). Door voor deze biobrandstoffen een dubbel telling toe te passen wordt de facto het marktaandeel gehalveerd (van 3,5% naar 1,75% in 2030). Daardoor neemt de prikkel om in deze brandstoffen te investeren af. Bovendien blijft door een dergelijke dubbel telling het aandeel fossiel groter dan wenselijk is.
- De dubbel telling van gebruikte oliën en vetten heeft het ongewenste effect dat de prijs voor gebruikte oliën en vetten consequent hoger is dan dat van ongebruikte plantaardige olie. De dubbel telling van deze grondstoffen heeft dus een onbedoeld en ongewenst (in)direct marktverstoring effect.
- De Nea heeft in 2016 een rapport gepubliceerd waarin werd gewezen op het verhoogde risico van fraude door een systeem van dubbel telling.¹⁰ Dat rapport was destijds aanleiding voor het voorstel van de Nederlandse regering om het instrument van dubbel telling te schrappen uit de wetgeving. De Tweede Kamer dacht daar anders over en hield het instrument in stand. De fraude met biodiesel in 2019 was dus voorspelbaar. Ook vanuit dit oogpunt is het beter om het instrument van dubbel telling niet meer in te zetten voor biobrandstoffen en evenmin voor hernieuwbare brandstoffen van niet-biologische oorsprong.

Artikelsgewijs commentaar

Artikel 9.7.1.1

Er is geen uitleg gegeven waarom niet alle relevante definities van Richtlijn 2018/2001 zijn overgenomen. Het gebruik van heldere definities en zoals vastgelegd in de Europese wetgeving zijn noodzakelijk om misverstanden en interpretatieverschillen te voorkomen.

⁹ Communication from the Commission on the practical implementation of the EU biofuels and bioliquids sustainability scheme and on counting rules for biofuels. OJ C160 van 19.6.2010.

¹⁰ Quick scan regelgeving dubbel telling biobrandstoffen. Kwetsbaarheid in het systeem? NEa, 24 augustus 2016.

De voorgestelde definitie van "hernieuwbare vloeibare en gasvormige vervoersbrandstoffen van niet-biologische oorsprong" is niet conform de definitie zoals deze is gegeven in de Richtlijn. Door "hernieuwbare brandstof" te definiëren als enkel die brandstoffen van niet-biologische oorsprong wordt verwarring in de hand gewekt en krijgt de hernieuwbare brandstofeenheid (HBE), onbedoeld wellicht, wel een heel beperkte invulling.

De Europese wetgever maakt duidelijk dat er verschillende hernieuwbare brandstoffen zijn, de verzameling, en dat die van niet-biologische oorsprong en die op basis van biomassa daarvan deelverzamelingen vormen.

AER pleit ervoor de definitie over te nemen zoals die in de Richtlijn is gehanteerd.

Een bijkomend argument is dat als alle Lidstaten definities in EU-wetgeving in afwijkende zin opnemen in nationale wetgeving resulteert dat in een verstoring van de interne markt.¹¹

Artikel 9.7.1.2

Er wordt geen rechtvaardiging gegeven waarom bepaalde biobrandstoffen en hernieuwbare brandstoffen kunnen worden uitgesloten van inboeking. Het is genoegzaam bekend dat zowel lucht- als scheepvaart de moeilijkst te verduurzamen transportsectoren zijn. Kennelijk is het geen probleem om het aandeel fossiel in deze sectoren niet te beperken, maar wel de brandstoffen die resulteren in minder uitstoot. Hier ontbreekt elke logica.

Artikel 9.7.4.1

Zoals al aangevoerd, is het van belang om duidelijk te stipuleren in sub 1(e) van dit artikel dat de elektriciteit hernieuwbaar dient te zijn en dat enkel die elektriciteit kan en mag worden ingeboekt die voldoet aan de voorschriften zoals bepaald in Artikelen 7 en 27 van Richtlijn 2018/2001.

Artikel 9.7.4.6.(1a.2)

In de subparagraaf (1a2) wordt residu gelijkgeschakeld met een bijproduct en dat is niet in overeenstemming met de definitie van residu zoals die in Richtlijn 2018/2001 is geformuleerd en waarna ook is verwezen in deze wet.

In de Richtlijn 2018/2001 wordt onder residu verstaan: *een stof die niet het rechtstreekse doel van een productieproces zijnde eindproduct is; het vormt geen hoofddoel van het productieproces en het proces is niet opzettelijk gewijzigd voor het produceren ervan;*

Voorts lezen we in overweging 117 van de Richtlijn 2018/2001 dat *"bijproducten verschillen van residuen en landbouwresiduen aangezien zij het hoofddoel van het productieproces vormen"*.

Een residu, reststroom, welke ongeschikt is voor gebruik in de voeder- of voedselketen voldoet dan aan de omschrijving van een stof zoals bedoeld in Bijlage IX deel A(d) van de Richtlijn 2018/2001: *de biomassafractie van industrieel afval ongeschikt voor gebruik in de voeder- of voedselketen, met inbegrip van materiaal van de groot- en detailhandel, de agrovoedingsmiddelenindustrie en de visserij- en aquacultuursector, met uitzondering van de in deel B van deze bijlage vermelde grondstoffen.*

Door de gekozen formulering wordt het potentieel aan stoffen voor de verwerking tot geavanceerde biobrandstoffen onnodig beperkt.

Het woord residu dient dan ook te worden geschrapt in dit deel van de wetswijziging.

Artikel 9.7.4.8

Het is niet duidelijk waarom het woord "categorieën" moet worden vervangen door het woord "soorten".

Artikel 9.7.6.1

Wat is vereist in § 1a, b en c is als verplicht voor die bedrijven die ISCC gecertificeerd zijn. Het kan geen kwaad om het opnemen in de wet, maar de indruk moet niet ontstaan dat deze vereisten nieuw zijn of nog niet worden toegepast.

Krachtens Richtlijn 2018/2001 moeten de Lidstaten er op toezien dat de afgegeven duurzaamheidscertificaten conform de duurzaamheidseisen zijn zoals gestipuleerd in Artikel 29. In Artikel 30(3) moeten Lidstaten

¹¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32018L2001&from=nl>

maatregelen nemen die er toe dienen dat de marktdeelnemers betrouwbare informatie verstrekken. Voorts valt te lezen dat: “De lidstaten verplichten de marktdeelnemers om een passende norm op te stellen voor onafhankelijke audits van de door hen ingediende informatie, en om aan te tonen dat dit gebeurd is.” en dit artikel schijft verder voor dat “Tijdens de audits moet worden nagegaan of de door de marktdeelnemers gebruikte systemen nauwkeurig en betrouwbaar zijn en bestand zijn tegen fraude, met inbegrip van een controle om te waarborgen dat materialen niet opzettelijk worden gewijzigd of verwijderd opdat de levering of een deel ervan, een afvalstof of residu kan worden.”

Indien de Nederlandse wetgever deze bepalingen overneemt uit Richtlijn 2018/2001 bestaat er geen noodzaak om nadere regels op te stellen zoals wordt gesteld in sub-paragraaf 2.

Artikel 9.7.6.2

In een eerdere passage is uitgebreid aangegeven waarom dit artikel geschrapt zou moeten worden.

Artikel 9.8.1.1

Ook voor dit deel van de wet geldt dat erg selectief definities zijn overgenomen uit de Europese wet en de definitie van “hernieuwbare brandstof” niet conform is. Wij pleiten er voor om volledig te zijn om interpretatiekwesties te voorkomen.

Het gebruik van het begrip “betere fossiele brandstof” is een *contradictio in terminis*. Het is een begrip dat ook niet voorkomt in EU wetgeving, althans niet in Richtlijn 2015/652. Moeilijk te vatten dat we wel betere fossiele brandstoffen willen inzetten die nauwelijks een broeikasgasbesparing opleveren en sommige biobrandstoffen willen beperken.

Artikel 9.8.3a.1

De bedoeling van deze bepaling is een soort van noodrem te hebben, mochten er meer conventionele biobrandstoffen (vanwege de hoge broeikasgasbesparing) worden ingezet dan de volumebeperking op conventionele biobrandstoffen toestaat.

De formulering die is gekozen wekt de indruk dat voor het realiseren van de reductieverplichting helemaal geen biobrandstoffen uit landbouwgewassen mogen worden ingezet.

De MvT formuleert genuanceerder dan wat in de wettekst staat. Wij pleiten er voor om die nuancering op te nemen in de wettekst en de tekst als volgt te wijzigen:

“Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen verschillende soorten biobrandstoffen als bedoeld in artikel 9.8.3a.1, eerste lid, onderdelen a en b, van de toepassing van paragraaf 9.8.3a worden uitgesloten *indien en voorzover de brandstofleverancier (rapportageplichtige) de grenzen voor het gebruik van biobrandstof uit voedsel- en voedergewassen, alsmede die uit olie en vetten, die voor hem als leverancier tot eindverbruik bij het voldoen aan zijn jaarverplichting ingevolge titel 9.7 van de Wet milieubeheer gelden, bij het voldoen aan zijn reductieverplichting overschrijdt* .

Rotterdam, 3 februari 2020